

6

Tomášek

ZPRÁVODAJ FARNOSTI
PŘI KOSTELE sv. TOMÁŠE V BRNĚ

Motto:

V mém životě mne podivuhodným způsobem provázela Boží prozřetelnost a láska. Může vás to inspirovat, abyste i vy ve svém životě objevili stopy Boží lásky a jeho vedení.

P. Pavel Hověz

Úvodní slovo

Milí farníci,

spolu s otcem Pavlem jsme v uplynulém týdnu děkovali Pánu za 70 let jeho života. Života, stráveného ve službě Bohu a lidem, života, který nám vypráví v knize Velké dobrodružství...

Tohoto jeho životního příběhu jsem se poprvé dotknul už někdy v druhé polovině 70. let minulého století, kdy jsme se potkali na jedné prázdninové akci (pomáhali jsme tehdy v českém pohraničí s opravami kostela). Pak jsem se v roce 1980 zúčastnil jeho

kněžského svěcení a primiční mše v Tuřanech a o osm let později jsem jej jako novokněz a kaplan v Telči našel znovu nablízku; byl tehdy duchovním správcem v nedalekém Mrákotíně. Pán Bůh nás vedl tak, že jsme si vždy byli tak nějak „na dohled“, když pak byl farářem v Králově Poli, poté knězem pro krajany v Německu a nakonec sloužil společenství věřících v Brně – Lesné, které tam žilo po mnohá desetiletí bez zázemí, bez kostela. Bůh povolal otce Pavla, aby postavil nový kostel, který je nyní dominantou a duchovním středem sídliště.

Jak nám prozradil, v mládí navštěvoval kostel svatého Tomáše, a zde se v něm také zrodila touha zasvětit svůj život Bohu a stát se knězem. Jsem rád, že se po letech vrátil mezi nás a děkuji mu za jeho kněžskou službu. Už od prvního setkání jsem jej poznal jako člověka nesmírně autentického, pokorného, prahnoucího po živém vztahu s Kristem, oddaného Bohu i lidem. Oslovil jej ideál vzájemné lásky, nového přikázání a vždy jsem vnímal, jak usiluje, aby se Boží slovo vtělilo do každodenního života („slovo života“), a jak prakticky žije kněžské bratrství.

Otče Pavle, děkuji Ti za Tvou kněžskou službu i za přátelství. Pán Bůh Tě vedl a vede, a já doufám, že jsi mezi námi rád (a ještě dlouho budeš). Panna Maria kéž Tě provází svou ochranou a mocnou přímluvou, abys i nadále mohl objevovat Boží krásu a zakoušet jeho blízkost a pomoc. Když jsi nás zval na oslavu svých narozenin, řekl jsi: „Můj život je plný Božích zásahů, často to hraničilo i se zázrakem“. Kéž Tvá služba pomáhá nám všem, abychom také my stále více vnímali Boží blízkost a pomoc. A třeba toho ještě bude dostatek na druhé, rozšířené vydání Tvé knihy . . .

Spolu se všemi, kdo patří do svatotomského společenství Ti přeji a vyprošuji vše dobré od Pána.

Bůh Ti žehnej!

o. Jan

Informace

• **První svaté přijímání** – na slavnost Nejsvětější trojice bude v naší farnosti tradičně první svaté přijímání dětí. Letos připadá tento den na 26. 5. 2024 při mši svaté v 9 hodin. Na přijetí Ježíše v eucharistii se připravovalo 19 dětí. Přijďte je podpořit svojí účastí a modlitbou.

• **V neděli 2. 6. 2024** se po mši sv. v 9.00 koná farní výlet s piknikem. Odjíždí se v 10.09 tramvají č. 3 z České směrem na brněnskou přehradu. Zde se potom popluje parníkem a půjde se pěšky na hrad Veverčí. S sebou si vezměte jídlo, pití, věci na koupání, piknikovou deku. Pokud by se chtěl někdo připojit později, tak je to samozřejmě možné (stačí kontaktovat kaplana).

Těší se P. Jožka Janoušek a spol.

• **V sobotu 22. 6. 2024 v 9 hodin** bude v katedrále na Petrově kněžské svěcení 3 kandidátů. Mezi nimi bude také bratr našeho kaplana – Lukáš Janoušek, který naši farnost několikrát navštívil. O den později v neděli 23. 6. v 15.00 bude mít potom primici v Moravských Budějovicích. Všichni naši farníci jsou srdečně zváni na obě akce.

• **Sázava 2024** Pojed' s námi na Sázavu 21. – 24. června a zažij

správné vodácké dobrodružství. Mohou jet i úplní začátečníci a rodiny s dětmi. Organizované Georgem a pod odborným dohledem Koaly. Nemusíte mít žádné předchozí zkušenosti s vodou, vybavení je zajištěno z půjčovny. Nocuje se v kempech se zázemím (WC, sprchy, občerstvení) a spí se ve vlastních stanech. Bližší info: Jiří George Zukal, tel.: 734 572 708; e-mail: jiri.zukal@normagroup.com

---

Slovo nemocným

V nedávné době jsem se setkal s několika lidmi, kteří se dostali do závislosti na alkoholu. Skrze jejich vyprávění o boji se závislostí se mi zároveň otevřely dveře do duše nemocného člověka. A z takové nemoci se dostat není ani samozřejmé ani lehké. Obrovskou oporou je potom jakýsi „průvodce“ na cestě za zdravím. Může to být psychoterapeut, přítel, kněz. Z takové zkušenosti „být doprovázen někým“ se rodí jedno důležité poznání – abych došel do cíle, potřebuji druhého člověka.

Rád bych povzbudil ty, které trápí nějaká nemoc – nebojte se požádat někoho o doprovázení. Zvlášť to platí v případech, kdy se nemá nemocný člověk s kým sdílet o svých trápeních. Nebojte se prorazit tu stěnu izolace.

Zeptat se, zdali někdo neví o člověku, který by měl naslouchající ucho. Může to být kněz, který by přišel posloužit svátostmi (které bývají spojeny právě s takovým rozhovorem). Nebo prostě jen člověk ochotný ke službě. Občas se na mne obrátí člověk, který by rád nějak sloužil druhým lidem. Někdy se podaří propojit takovou duši s někým potřebným. Ale vím, že je spousta těch, kteří by o takovou službu stáli, ale neví se o nich.

Na závěr bych chtěl zmínit citát svatého Františka Saleského: „Dlouhodobé nemoci jsou školou láskyplné trpělivosti pro ty, které postihly a dobrou školou lásky k bližnímu pro ty, kdo se o ně starají.“

P. Josef Janoušek, kaplan

O modlitbě

V minulém čísle Tomáška jsem se zamýšlel nad důležitostí společné modlitby.

V rovině osobní soukromé modlitby jsou některé, které jsou obzvláště důležité. Jsou to ranní modlitba, střelné modlitby během dne, večerní modlitba. Mám-li některou z nich obzvlášť zdůraznit, tak by to byla modlitba ranní. Je to ta modlitba, která je nejvíce podceňována, a přitom je

nejdůležitější. Je to jako snídaně. Když se člověk ráno dobře nenají, tak je velmi těžké být celý den v práci (zvlášť když je fyzicky vyčerpávající) připraven dělat vše, co je zapotřebí. Stejně je to i s ranní modlitbou. Pokud se při ní „nenasytím“ Boží láskou, tak nemohu náležitě milovat. Pokud by se mě někdo zeptal, jak má zlepšit svoji modlitbu, tak první rada by byla: Zlepši svoji ranní modlitbu. Doporučuji udělat si revizi ranní modlitby, přeorganizovat si večer a ráno tak, aby tím netrpěla ranní modlitba. To ráno by mělo v modlitbě dojít k setkání dvou pohledů – mého a Ježíšova. A na to je potřeba nějaký čas, ticho, srdce otevřené pro Boha. A nakonec bych doporučil nepodceňovat spojitost mezi ranní modlitbou a předcházejícím večerem. To, čím je naplněné srdce, když ulehám, má vliv na to, jak se mi bude ráno modlit. Asi není dobré být do poslední chvíle večer na internetu, dělat věci zbytečně navíc místo toho, abych se večer setkal s Bohem, který mne může očistit od všeho toho, co se za celý den událo. A to je zase právě funkcí večerní modlitby – očištění. Písmo říká, že i spravedlivý zhřeší sedmkrát za den. Každý tedy potřebuje večer očistit srdce, odevzdat den Pánu a poprosit za odpuštění. Prakticky to znamená, že bych neměl od večerní modlitby odcházet, dokud nevnímám, že již mé

srdce zase patří Bohu, a nikoliv mým sobeckým zájmům.

P. Josef Janoušek, kaplan

Z farní charity

V květnu, měsíci Panny Marie se opět setkáváme na stránkách Tomáška.

Slavností Seslání Ducha Svatého končí doba velikonoční, ve které jsme se mohli zvlášť radovat z Kristova vítězství nad smrtí a z našeho vykoupení.

Peníze z charitní pokladničky jsme předali Charitě Služby Brno na tyto účely:

Denní centrum pro lidi bez domova	3 000 Kč
Noclehárna pro lidi bez domova	3 000 Kč

Od slavnosti Nanebevstoupení Páně jsme při nově prosili o dary Ducha Svatého, prosme o jeho vedení v této složité době a přijměme Kristův pokoj, který nám svět nemůže dát ani vzít. Požehnané květnové dny vám přeji

dobrovolníci farní charity

---

70 let otce Pavla

V pondělí 13. května oslavil nyní u nás působící otec Pavel Hověz 70 let od svého narození. Na tento den si již začátkem roku zadal mešní úmysl „Na poděkování za 70 let života“. Po jeho těžkém úrazu, kdy lékaři tvrdili, že je v ohrožení života s jen malou nadějí na přežití a uzdravení, jsem si uvědomil, jak jsou naše dlouhodobé úmysly nejisté. Ale náš Pán a otec Pavel věděli, co dělají. Při každé mši jsme na něj pamatovali v přímlovách a mnozí ve svých osobních i společných modlitbách. Takže na otci Pavlovi byla jasně ukázána nejistota našich lidských tužeb i veliká Naděje. Bohu díky.

Otec Pavel vejde do dějin, jako náš největší žebrák, tedy jako ten nejúspěšnější. Podařilo se mu na stavbu kostela vyžebrať asi 120 milionů výhradně od jednotlivců nebo rodin, neměl žádné dotace nebo příspěvky nějakých fondů, vše byly dary soukromých osob. Svoje rozsáhlé zkušenosti a vědomosti využívá dál, nyní ve prospěch dostavby areálu kláštera bosých karmelitek v Drastech. Bude-li mu sloužit zdraví a naše farnost ho plně nevytěžovat, předpokládám, že bude učit fundraising na vysoké škole. Není v našem státě kvalifikovanější odborník na tuto oblast.

Myslím, že mohu jménem všech otci Pavlovi poděkovat za jeho obětavou službu, velké vědomosti a ochotu se o ně podělit, vlídný přístup i smysl pro humor. Ať mu zdraví slouží, aby mohl být ještě dlouho služebníkem Božím i naším.

Ať je Pán i nadále stále s Tebou, otče Pavle!

Pavel Zahradník

Syntéza reflexe katolické církve v ČR

---

5. května 2024 byla zveřejněna Syntéza reflexe katolické církve v České republice nad Souhrnnou zprávou

XVI. generálního shromáždění synody. Jako ženu mě zaujalo zpracování tématu, které se mě bytostně dotýká. V Syntéze jsem našla vyjádření některých podnětů tak, jak jsme se nad nimi zamýšleli v našich synodních skupinách. Dovolím si nabídnout výšeč reflexe ke kapitole 9 Souhrnné zprávy. Tato reflexe ukazuje, jak pečlivě Národní synodální tým pracoval a naslouchal základním skupinám. Všem zpracovatelům týmu velký dík.

Ženy v životě a poslání církve (kap. 9 Souhrnné zprávy – část)

V synodální církvi je třeba vnímat komplementaritu mužského a ženského prvku jako přínosnou, protože jejich souhra ve vzájemné úctě má silný misijní potenciál. Dle některých se “mužsky formovaná” církev ochuzuje o typicky ženský (tedy odlišný) pohled na posuzování a rozlišování pastoračních, spirituálních i teologických otázek. V rámci služby doprovázení a naslouchání může v případě absence ženského elementu (či alespoň příslušné formace) chybět porozumění ženskému prožívání. Stejně tak může být pro duchovně zraněné či zneužívané ženy těžké komunikovat o osobních věcech s knězem-mužem.

V mnoha oblastech je oceňována specifická služba žen v životě farností.

Ukazují se však i přetrvávající stereotypy v dělení rolí (mužské/ženské), z nichž vyplývá i omezené zapojení žen ve službách, které jim dle kanonického práva mají být přístupné. Jedná se zejména o službu ministrantky a akolytky, některé farnosti dokonce stále zmiňují i nemožnost služby lektorek.

Zaznívá touha po větším prostoru, ve kterém mohou ženy církvi sloužit. Tento prostor není samozřejmý a ani pro ženy samotné není často jednoduché svou touhu po aktivní účasti na životě církve vyjádřit, a to zejména v situacích, kdy je jejich služba spíše trpěna než chtěna. Je proto třeba jasně vyslovit nejen souhlas s jejich službou, ale i aktivní pozvání k ní (a to biskupy, kněžími i společenstvím), aby nebyla vnímána jen jako něco mimořádného. Účastníci si také všimli, že překážkou aktivnějšího zapojení žen v církevní službě může být i jejich vlastní pokřivený obraz ohledně jejich role a malá sebedůvěra.

Příklady dobré praxe:

- Skupinky uváděly aktivní zapojení žen při katechezi, varhaním doprovodu, úklidu kostela a jeho květinové výzdobě, organizaci farních akcí a modlitebních skupin
- Přítomnost žen ve farních pastoračních a ekonomických radách,

vedení farních časopisů a lektorské službě

- Již existující příklady ministrování dívek a akolytátu žen
- Duchovní doprovázení nabízené ženami (oceňováno jak ženami, tak muži)
- Již existující příklady zapojení žen do formace kněží

Pavla Holíková

Diplomacie

Velikonoční oktáv je čas radovat se všemi způsoby, tedy nejen chválami, zpěvem, tancem a jídlem, ale i exerciциemi s přáteli či hrou. A tak jsme si

v neděli 7. 4. 2024 zahráli Diplomacii – hru, která mně změnila život. Vylosoval jsem si Itálii a zpočátku těžil ze zkušeností. Rychle jsem uzavřel pakt o neútočení s Rakousko-Uherskem, vyzbrojil 6 jednotek a volil mezi ofenzivou na Francii nebo na Turka. Hrál jsem na vítězství; věřil jsem si na celou jižní Evropu a Asii od Portugalska až po Arménii a severní Afriku, tak 14 základů. Intervenoval jsem u mocností, aby hrály zejména proti sobě, ale ty mých dobrých rad, k mé škodě, nedbaly. Brit sjednal koalici s Francouzem a tak mu uvolnil cestu na jih. Neurčitě sice naznačil, že ke konci si jej rozdělíme, ale k tomu jaksi nedošlo. Rus uzavřel dohodu s Turkem a oba se valili na západ. Německo drželo západní linii a postupovalo na východ. Zopakovali jsme na mapě Trojí dělení Polska, pochod na Moskvu, statické zákopové ofenzivy na Balkáně a defenzivy kolem Kielu, průchody vojsk Čechami, obeplutí Skandinávského poloostrova severní mořskou cestou, pobyt Rusa ve Slezsku, námořní nadvládu anglické flotily nebo neutralitu Švýcarska. Já velel: „Pěchota na Marseille a na Mnichov!“ – ale s nerealizovanou vyjednanou podporou jsem dál než do Tyrol nevstoupil. Mezitím Turek prorazil moji námořní flotilu, obsadil Afriku, a tak se mi dostal do týlu. A já začal počítat tahy do konce hry a byl rád, že nejdu spát vymazán z mapy. Byl jsem k tomu tak rok, dva.

Diplomacie totiž není hra pro krásné, prázdné nádoby.

Výsledky (jaro 1900 – podzim 1903):

1. Adam (Anglie); Marek (Německo); Vojta (Turecko) – 6 jednotek
2. Petr (Rakousko-Uhersko); Jakub (Francie) – 5 jednotek
3. Dan (Rusko); Top (Itálie) – 3 jednotky

Petr Zelenka

Pozn.: Jedná se o autorskou deskovou hru svatotomského farníka Jana Lodivoda Cahy.

Velkopáteční otužování

Rok se s rokem sešel a nastal čas již tradičního otužování. Kořeny a původ této aktivity vznikly asi před 4 lety v naší farnosti jako malé symbolické přiblížení se utrpení Krista.

Troufáme si říci, že se akce těší čím dál větší oblibě. Důkazem byl hojný

počet otužilců, který výrazně převýšil počet diváků a podporovatelů. Genderově to byl sice velmi nerovný boj, ale my ženy se nevzdáváme a věříme, že příští rok to bude za nás lepší.

Voda v přehradě byla nad očekávání teplá a příjemná. Ptáte-li se, zda myslíme slovo teplá vážně, tak opravdu to tak myslíme. Letošních 10 stupňů Celsia se nedá srovnat s loňskými 7. Některým jedincům (ne bláznům) jeden vstup nestačil a museli si tohle užít hned dvakrát, a i to se jim zdálo málo.

A jelikož i samotné Písmo svaté nás vyzývá k péči o duši i tělo, tak to berte prosím jako pozvánku na příští rok. Začnete-li záhy, máte tedy fůru času na dostatečnou přípravu doma i v přírodě. Nebojte se, přehrada je dost velká a těší se na další otužilce. A bonusem mohou být pro vás krásné zelené pláže bez lidí.

Takže za rok ponoru zdar.

Jiří a Jana Veselkovi

Křížová cesta v přírodě

I letos jsme měli příležitost prožít velkopáteční rozjímání spolu s dalšími farníky na křížové cestě v Chudčicích. Někteří poutníci zjevně přišli na pouť už značně unavení, a tak jsme si již po příjezdu (díky muži ležícímu na lavičce) připadali jako doma v Brně.

Když nadešel určený čas a všichni jsme se shromáždili, rozdala se čtení k zastavením a vyrazili jsme směrem k číslu jedna. Tam jsme se Bohu poklonili, bylo přečteno první zamyšlení, modlitba a za zpěvu písní jsme se přesunuli k dalšímu zastavení. Že jsme podobně pokračovali až k číslu čtrnáct vás asi nepřekvapí, ale nás velmi překvapilo, že otec Jožka na konci křížové cesty zatelefonoval otcí Pavlovi a poprosil ho o předem připravené zamyšlení a následně o požehnání.

Zamyšlení bylo plné naděje a výzvy věřit tomu, že Bůh VŠE ZLÉ umí obrátit v dobré. Naplnilo nás to radostí a údivem podpořenými tím, že i sám otec Pavel se nedávno probral ze své nemoci.

Poté nastal čas na svačinu a zlovomý okamžik, kdy se část farníků odebrala zpět k Chudčicím a druhá část pokračovala výletem do Rozdrojovic. Naše rodina se demokraticky rozdělila přesně na poloviny a reprezentovali jsme tedy v obou družstvech. Já jsem byla ve skupině, která si zvolila příjemnou cestu dál do Rozdrojovic. A že se počasí i terén vydařily, prošli jsme pokojně oborou, dosáhli cíle a v přátelském duchu se rozešli.

Dominika Zelenková

Víkend rodin na Blatinách

aneb cesta za pokladem na Stříbrném jezeře

Již tradičně obsadila výprava rodin z naší farnosti celou chatu VHS v krásném prostředí Blatin na Vysočině, která čítá přes 60 lůžek a mnoho prostoru pro řádění dětí. Letos jsme k tomu využili prvomájovou volnou středu i ředitelské volno vyhlášené na několika brněnských školách, a část skupiny si víkend prodloužila na pětidenní putování za pokladem na Stříbrném jezeře.

Westernovou atmosféru jsme navodili už první večer na banketu, kde se hrálo o vysoké sázky a sladké výhry. Další dny jsme se seznámili s Lordem Castlepoolem, kterému jsme pomohli ulovit vzácného motýla, nenápadně jsme se proplížili lesem pro první kus mapy k pokladu, ubránili jsme Butlerovu farmu proti nájezdu padouchů a kus okolní krajiny jsme viděli z koňského hřbětu.

Celé naše snažení bylo na konci výpravy za pokladem odměněno divadelním vystoupením, které téměř dokonale kopírovalo známé finální scény z ikonického filmu, a jehož hlavní aktér Hamša alias hlavní padouch Cornel obětoval suché oblečení skokem do Milovského rybníka. Děti ocenily i jedlý poklad, který pro ně s vypjetím všech sil uchránil starý indián a dospělí si užili povedenou grilovačku.

Díky všem organizátorům a účastníkům za příjemné jarní dny strávené v přátelské atmosféře a panu kaplanovi Jožkovi Janouškovi za mši svatou i aktivní účast na pokladovce. ☺

Veronika Veverka Papoušková

Kurz Alfa 2024

Obohacující, duchovní, bezproblémový, kamarádský, kooperativní, Duchem svatým naplněný, přínosný, hrozně potřebný, lehce únavný a pro mě první byl kurz Alfa organizovaný v naší farnosti letos na jaře.

Dovolím si teď zde na stránkách farního zpravodaje poohlédnout za letošním kurzem Alfa, který byl pořádán v naší farnosti, a to perspektivou farníka, který se těchto kurzů zatím nezúčastnil.

O kurzech Alfa jsem slyšel již mnoho let dříve a vím, že jsou ve farnosti pravidelně organizovány. Nikdy jsem nepřemýšlel nad účastí v nich, s jednoduchým interním vysvětlením, že jde přece o kurzy pořádané pro nekřesťany, anebo pokřtěné, ale víru nepraktikující, kteří se chtějí při svém hledání něčeho duchovního dozvědět něco i o tom křesťanském Pánu Bohu. Bylo možná náhodou, možná duchovním vedením, že jsem někdy v únoru ve

čtvrtek po večerní mši sv. procházel sacristií a uviděl Keprníka v hloučku, známých i neznámých kamarádů. Zaujalo mě, co je to za spolek a druhý den mi Keprník vysvětlil, že se sešli organizátoři kurzu Alfa před začínajícím novým během k organizační schůzce, a navrhl mi, jestli se také do tohoto společenství nechci přidat. Bylo tedy velmi snadné se přidat. V tu chvíli jsem vůbec netušil, jak intenzivní duchovní zážitek mě po dobu únorových, březnových a dubnových čtvrtků a jednoho víkendu čeká. Popisovat program, organizaci a průběh samotných setkání při kurzech Alfa nemá smysl. Je dán z velké části osnovou, kterou sestavili křesťanští spolubratři v anglikánské církvi. Prakticky jsou pak již zcela profesionálně tato setkání realizována našimi farníky.

Co však určitě stojí za svědectví ode mne, jako od poprvé zúčastněného organizátora je svědectví o tom, co už si o kurzech Alfa nemyslím. Hlavním zjištěním je, že účast v kurzu Alfa není jen pro nevěřící nebo prakticky nevěřící. Dovolím se prohlásit za věřícího křesťana a pro mě osobně byla každá debata nad probíhajícím tématem velmi přínosná. Uvědomil jsem si, o kolika věcech ve své víře vůbec nepřemýšlím, беру je

mnohdy jako fakt nebo jen citát z katechismu a až upřímná debata s někým, kdo se zcela základní otázky víry snaží přijmout nebo nějak pochopit, mi odhaluje zcela bílá místa v mé víře tradiční, a nutí mě o stejných tématech přemýšlet stejně jako člověk nevěřící a hledající.

Druhým pro mě překvapivým zjištěním bylo to, že většina účastníků vydržela přicházet a účastnit se přednášek a debat na duchovní témata po celou dobu, a po celou dobu upřímně toužili Boha poznat a Bohu se přiblížit. Rozhodně jsem ztratil pesimismus v tom, že dneska Bůh nikoho nezajímá, křesťanství je v krizi a na ústupu a maximálně se najde pár hledajících nějaké povrchní meditační duchovno. Není tomu tak, je třeba jen hledat a realizovat cesty, jak se nevěřícím toužícím po Kristu přiblížit a jejich touhu zažehnout.

Přidám ještě třetí a velmi důležitý postřeh. Kurz Alfa trvá docela dlouho. Ale je krásné sledovat, jak se u jednotlivých účastníků každým dalším setkáním projevuje účinek Ducha svatého, jak jsou v duchovních debatách komunikativnější ke vzniklému společenství, v kurzu Alfa přátelštější a Kristu otevřenější.

Josef José Babák

Farní pouť 2024

Ve středu 8. 5. 2024 na státní svátek proběhla tradiční pouť sva-totomášovských farníků na Vranov. Tradiční byl sraz v 9.00 v Útěchově i společný odjezd autobusem od „Bo-hémy“ v 11 hodin, a rovněž snídaneř u Burešů, což jsem ale já pochopil pozdě, a tak jsem bez snídaneř vyrazil se všemi poutníky čekajícími v Útěchově na konečné. Nutno podotknout, že ale existovali jedinci, kteří šli pěšky od kostela (a to ještě přšelo), nebo ze svého bydliště např. z Lesné. A ti právě kontrolovali, co mají Burešovi ve spíži. Všichni jsme se pak setkali na křižovatce cest. Kaplan Josef

nás povzbudil úryvkem z Parabile a požehnal nám všem na cestu. Pak jsme vyrazili společně k poutnímu kostelu. To už vylezlo sluníčko, které nás pak celou cestu hrálo a povzbuzovalo. Kamarád Hamša měl, jako vždy, energii sbalenou na cesty. Byla sice v nepraktické skleněné láhvi, ale Hamša se kamarádsky podělil se všemi kolem.

V polovině cesty byla zastávka. Rozdělili jsme se na 3 skupiny. Děti, teenageři a dospělí. První dvě skupiny si zahrály hry. Dospělí se pomodlili růženec za své rodiny, za naši farní

rodinu i za celé EU a za ochranu Matky Boží. Pak jsme pokračovali v cestě a pohodlným krokem směřovali k cíli. Po cestě jsme si samozřejmě povídali a upevňovali neformální kontakty. Najednou jsme byli na Vranově a tam jsme se vítali s přáteli, kteří dorazili s pomocí motorizovaných prostředků i s panem farářem Janem Mrázem. Ve 12.00 hod. začala mše sv., kterou jsme měli společně s farníky z Brodku u Znojma (myslím). Otec Josef v promluvě připomněl, že při našich činnostech je důležité spoléhat na své i Boží síly. Po mši sv. proběhl před kostelem pokus o vyfocení celé té velké skupiny.

Musíme dbát také o svoji váhu. Jedna kamarádka mi říkala, že lékař ji upozornil, že by měla více dbát na svou váhu. A tak, když přišla domů, první, co udělala, setřela ze své váhy prach... No a my jsme se odebrali do místní jídelny, kde dobrovolnice ze všech darů připravily pro všechny občerstvení. Děti s doprovodem si k tomu ještě opékaly špekáčky. I zde bylo dostatek místa pro komunikaci, vyměňování názorů a různé rozhovory. Následně se lidé začali vytrácet, podle toho, jaký měl kdo další program. Celkově hodnotím pouť jako příjemnou, milou a přátelskou.

Kali

Vranovská pouť 2024 očima pamětníků

Jako každým rokem i letos jsme oslavili svátek Panny Marie, Prostřednice všech milostí, poutí na Vranov. Možností, jak se na poutní místo dopravit, je celá řada. My jsme zvolili kratší pěší cestu z Útěchova vlevo podél silnice.

Pro mne jako dítě zrozené jen několik málo dnů před koncem druhé světové války je Vranov obzvlášť důležitý. V době mého narození bylo Brno vystaveno těžkému bombardování. Rodiče se nám s mou starší sestrou nejdříve snažili zajistit bezpečí v prostorách domovních sklepů. Protože bombardování neustávalo, bylo jim doporučeno vedením husovické farnosti, do které jsme patřili, odjet na Vranov, který byl bombardování ušetřen. Když mi byly tři týdny, rodiče se rozhodli přesun uskutečnit. Dopravu ale nebylo možné zajistit jinak než povozem taženým koňmi s naším uhlařem (dovozcem uhlí) panem Boleslavem a jeho dcerkou.

Tehdejší vranovský provinciál P. Leonard Pauk nás z Vranova odeslal do nedalekého Šebrova k rodině místního kováře pana Aloise Charváta. Úplně neznámí lidé nám

poskytli přístřeší svého domu a perfektně se o nás postarali. V Šebrově jsme strávili téměř měsíc až do ukončení války. Od té doby jsme se stali jejich rozšířenou rodinou, se kterou se pravidelně navštěvujeme. A z vděčnosti za ochranu před hrůzami války každým rokem absolvujeme začátkem května pouť na Vranov spojenou s návštěvou tehdy rodiny Charvátů, později rodiny jejich dcery Marty. Ta se k naší pouti i s manželem Jendou pravidelně připojuje. Rovněž letos jsme se s nimi při této příležitosti na Vranově setkali.

To byl počátek našeho úzkého napojení na pomoc Panny Marie vranovské. Kromě děkovných květnových poutí nás rodiče motivovali rovněž k zářijovým poutím prosebným v souvislosti se začátkem školního roku. Tento zvyk jsme přijali i v naší rodině.

Rádi vzpomínáme rovněž na početné pěší poutě z Husovic na Vranov organizované profesorem Stanislavem Krátkým. Procesí se soškou Panny Marie, družičkami, korouhvičkami a dechovou hudbou vyráželo od husovického kostela v 6 hodin ráno a zpět se vracelo až v podvečer. Zvláště pouť uskutečněná v roce 1953 vyzněla jako vyjádření pokojného nesouhlasu věřících se státními proticírkevními opatřeními.

Na pomoc očekávanou od Panny Marie jsme si tak navykli, že ji vyhledáváme při všech radostech i bolestech, které život přináší. O její přímlově jsme přesvědčeni a osobně ji pociťujeme.

Poté, co jsem před rokem téměř přišel o zrak, opět začínám vidět. Oprávněně se domnívám, že kromě vynikající lékařské pomoci je to nemalou měrou způsobeno vyslyšením přímlov našich, ale i těch, kteří se o mém postižení dozvěděli a snažili se mi být duchovně nápomocni. Rád bych při této příležitosti všem za pronesené přímlovné modlitby s vděčností poděkoval.

Jaromír Heger

Bylo jednou jedno poutní místo ?!

Stálo-bylo jedno poutní místo, kde už od dávných časů (1240 n.l.) stával kostelík Narození Panny Marie.

Toto poutní místo bylo v minulosti velice populární a oblíbené. Poutníci k němu chodívali a putovali v hojných zástupech, ale jak šel čas, tak poutníků ubývalo a poutní místo začalo být míň a míň frekventované. Naštěstí se v jedné brněnské farnosti seskupilo několik odvážných rodin,

děti, dospělých a mladých, kteří se na statní svátek 8. 5. rozhodli, že se vydají na toto překrásné místo plné požehnání a milosti.

Farníci od sv. Tomáše byli odhodláni dojít, a to hlavně s cílem setkat se s Bohem. Ale... začátky cest nikdy nebývají lehké a bez komplikací. Na začátku cesty na farníky totiž čekalo ochlazení a teploty, která jsou holt po dešti a někteří si museli i přiobléct svůj kabát. Zkrátka nebyla to růžová alej z konečné zastávky linky č. 57 v Útěchově na Vranov, ale byla to cesta kolem silnice, přes kopečky, kolem šumivého, vysychajícího potůčku a lesy jižní Moravy. Cestou se skupina poutníků od sv. Tomáše nejednou zastavila. Úžasné mamky pro své statečné muže, kteří táhli malé poutníčky, měly připravené svačinky a i mladí v čele s panem kaplanem si s sebou vzali aspoň jablko, které dostali od Burešů při snídani, od které se nikomu nechtělo moc zvedat.

Cestou se žádné zázraky nekonaly. Ovšem při příchodu na poutní mariánské místo se po mši svaté, kterou měl náš pan kaplan, stal jeden velký zázrak. Na zahradě pod kostelem se objevilo hned několik svatých, kteří chtěli hlavně dětem ukázat své životy a strávit s nimi chvíli tohoto svatého času. Děti pomazávaly dospělé olejem, hledaly ztracené bůžky, tancovaly s tamburínami nebo střílely z praku.

Mezitím si dospěláci popovídali o svých životech, trápeních a radostech u kávy. Byly i buchátky a další dobroty, ze kterých se každému udělalo dobře v žaludku.

Na konec tohoto odpoledne jsme se všichni setkali u ohně, který už je od počátku lidských dějin místem setkávání, opekly se špekáčky, pojedlo se a poutníci začali pomalu odcházet, a to posilněni jak na duchu, tak na těle, domů.

No a co poutní místo?!

Poutní místo Narození Panny Marie zase na jedno krásné odpoledne ožilo.

A co naše farnost?!

Ta je moc ráda, že díky těmto akcím může dál růst a posilovat společenství, které v našem kostele vždy bylo důležitou součástí.

No... a jestli nevěříte...?!

Tak se této události můžete zúčastnit příště, abyste uvěřili, že farní pouť sv. Tomáška stojí za to a že je dobré na ní být.

Bája Koukalová

Modlitba po pouti na Moravském náměstí

Ve středu 8. 5. 2024 probíhala od 14.00 hod. vedle kostela sv. Tomáše

společná ekumenická modlitba katolíků a protestantů. Chválilo se hudbou, slovem i pohybem. Bylo docela zajímavé sledovat roztančené Moravské náměstí, jak chválí Ježíše. Na podiu se střídaly katolické i protestantské hudební skupiny včetně skupiny Ondry Veselého. Potkali jsme katolíky od sv. Tomáše, ze Židenic, z Husovic, ze Žabovřesk, z Kovalovic, protestanty z celého Brna a také náhodné kolemjdoucí, z nichž se i někteří odvážili zapojit.

Akce probíhala k Boží chvále i na počest usmíření katolíků a protestantů. Toto usmíření probíhalo před čtyřmi lety na Bílé hoře, kde před 400 lety došlo ke známé bitvě a dalším tragickým následkům. Před 4 lety pak došlo na Bílé hoře k usmíření mezi katolickými duchovními a protestantskými pastory a kazateli.

Pokračování chval a modliteb za jednotu pokračuje a ve středu probíhaly akce jak na Bílé hoře, tak ve všech krajských městech.

Věřím, že celý proces sjednocování je veden Duchem svatým a že nyní Duch svatý mocně působí ve všech církvích. Na nás samotných pak záleží, jak dokážeme tohoto Ducha přijmout a naučit se s Ním spolupracovat.

Petr Hanák

Kostelnické postřehy

Postní doba proběhla v obvyklém poklidu a neklidu. Předvelikonoční úklid jsme opět zvládli s pomocí svatojakubských farníků. Sice vyhrožovali, že je to naposled, ale když stále vidím lešení na jejich kostele, možná se na tom předvánočním opět setkáme.

Začátkem dubna jsem se zúčastnil posledních záchvěvů skomírající farní synody. Měli jsme se vyjádřit k Souhrnné zprávě biskupské synody. Text je obtížně čtivý, ale to tak bývá, když je snaha o přesnost a vyloučení vícero výkladů, to je vždy na úkor srozumitelnosti. Zaujalo mě, že se v textu vícekrát objevuje slovo Tradice, psáno s velkým počátečním písmenem. V češtině to obvykle používáme jen u Božských osob. Co je tím myšleno nebylo přesně definováno. Historická tradice biblických dob to asi nebude. V Písmu a to i v Novém Zákoně se plně respektuje tehdy obvyklá tradice nerovnoprávného postavení otroků a žen. Snad jde o tradici předávání naděje, radosti a lásky.

Obřady na Zelený čtvrtek a Velký pátek opět proběhly v plném kostele a umožnily intenzivně prožít tyto jedinečné liturgie. Jen jsme při těchto velkých bohoslužbách v časovém

tlaku, protože po nás ještě totéž mají jakubští. Někteří litují, že nemohou prožít obvyklou modtlibu v Getsemanech nebo adoraci u kříže, ale nenasytní si mohou dát hned dva chody.

Vrcholem byla opět velikonoční vigilie, ale já měl silný zážitek už na Bílou sobotu dopoledne. Jsem celoživotně nadšený kuchtík a i na letošní Alfě jsem si pořádně zavařil, ale to byla sólová akce. Na Bílou sobotu jsem měl úplně jiný nevšední zážitek. V posledních letech nekupujeme obložené chlebíčky jako dříve, ale chystáme pohoštění na agapé po Vzkříšení sami. Zapojovalo se jen pár dlouhodobě aktivních farníků. Letos o. Jožka požádal katechumeny, aby s přípravou pomohli. Nepomohli, vlastně si to udělali sami. Já jen zajistil suroviny a inspiraci. Před svojí Velkou nocí, vlastně pro ně tou největší, na faře prokázali svoji naprostou připravenost. Letos Jožka vyšlechtil velmi kvalitní odrůdu katechumenů a biřmovanců a urodil se opravdu mimořádní ročník. Naprosto úžasný! Pomáhal jim jen jako obvykle obětavý Jirka Haičman. Ještě nikdy se na těch sobotních přípravách nestalo, že bych mohl sedět a dívat se, jak kmitají jiné šikovné ruce. Příprava pokrmů mě pořád moc baví, ale už mi klesá výkonnost, neb mi odchází pro kuchaře ty nejdůležitější tělesné orgány, tedy kolena. Tolik jídla jako

letos se ještě nikdy nepřipravilo. Protože bylo dost surovin chodili stále přikupovat veky a rohlíky a tvořili sami další variace již bez mého přispění. To se ještě nikdy předtím nestalo. To letošní velikonoční agapé bylo mimořádné nejen množstvím jídla a pití ale i velkou účastí. Prostor před sacristiemi byl narván lidmi, kdy my prostorově výraznější jsme cítili přímo fyzickou tíseň, která se hodí spíše k předchozí noci. Jsem rád, že se pracuje na zpřístupnění horního patra, už je to akutní. Velikonoční vigilie je ten největší a i nejdelší obřad v roce a její pokračování tomu odpovídalo. Vzkříšení na většinu působilo tak, že neměli potřebu jít spát. Po odchodu posledních, kteří mi pomohli s úklidem, jsem si dal dvouhodinový bivak a šel otevřít kostel.

Velkou noc jsme si opravdu užili, přestože nám ji letos protikřesťanství aktivisté o hodinu zkrátily. Tato nepřízeň nás nezlomila, spíše zesílila a prohloubila prožití. Já při tomhle hýbání s časem vždycky nejvíc myslím na chudáka starou Polednici. Po tolika staletích služby si teď musí pamatovat, že se má zjevoval ve třináct hodin. Poledne není časový údaj, je to astronomický jev. S tím žádný nelidský ani lidský úřad nic nenadělá. Ostatně kdo se chce v poledne v našem kostele a okolí modlit Anděl Páně, měl by tak nyní činit ve 12h53m33s.

Statodušní svátky, které teď máme, pro mě vždycky byly takový ten třetí vzadu po Velikonocích a Vánocích. V posledních letech se to mění a prožívám je nejintenzivněji. Určitě to není jen tím, že ty hlavní vigilie jako kostelník nemohu tak prožít, protože se musím soustředit, abych přesně a včas prováděl potřebné úkony. Význam Soslání Ducha Svatého mi stále více dochází. Je to hlavně příkladem apoštolů. Ještě za svého pozemského života je Ježíš vybavil mimořádnými schopnostmi, dal jim moc kázat, vymítat, uzdravovat, očišťovat. Ale oni jeho požadavky moc neumí plnit. Na rozdíl od nás viděli Ježíšovy skutky a slyšeli Jeho slovo nezprostředkovaně, ale není to na nich moc poznat. I ti tři protekční synci Petr, Jakub a Jan, kteří viděli Božského Ježíše, když jsou pozváni, aby se svým Mistrem strávili poslední noc v modlitbě, tak místo toho chrní. Kdyby byl Ježíš jen člověk, museli by pro něj být ti, které si vybral, velmi těžkým zklamáním. Ani po Vzkříšení se moc nevyznamávají. Až po přijetí Ducha Svatého jsou schopni plnit své poslání a všichni tak činí obětavě a s plným nasazením až do své smrti. Když to bez Ducha nezvládli mimořádně vybavení apoštolové, jak bychom mohli my. Tož zase su o něco míň hlópe.

Pavel Pandan Zahradník

Příběh pro děti

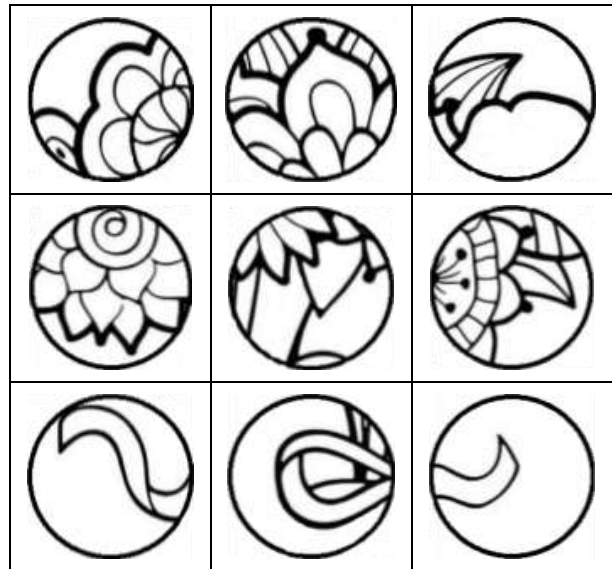
Skupina výletníků se zastavila u rybníka a obsadila několik laviček na hrázi. Rodiče vytáhli z batůžků pití a svačiny a děti se mezitím uvelebily na břehu. Kluci házeli do vody kamínky a zkoušeli, kolikrát se odrazí od hladiny. Eliška je se zájmem pozorovala, ale raději se pustila do rohlíku se šunkou, který ji podala maminka. Kamarádi si povídali o oblíbených filmech a neohrožených hrdečích z knížek, když z hloučku zaznělo: „A co ten váš Ježíš? Ten stejně vůbec neexistoval!“ Zaslechla to i maminka a se zájmem se otočila, kdo se tak trochu vyzývavě ptá, protože tu do kostela chodili jako jediná rodina. Eliška ale neváhala ani chvíli a hned začala vysvětlovat: „To se ví, že existoval! A díky tomu, jak moudře mluvil a jaký zázraky dělal, ho hodně lidí považovalo za proroka. Někteří mu sice neuvěřili, ale jiní ho následovali jako jeho učedníci. A i my věříme, že za nás Ježíš zemřel na kříži, a tak nás vykoupil z hříchů jako náš spasitel.“ Kamarád Honza se zmohl jen na stručné: „Hustej borec!“, a maminka se musela pousmát nad Eliščinou pohotovostí i nad tím, s jakou samozřejmostí a důvěrou v Boha možná zrovna zasela semínko víry u svých malých kamarádů.

Veronika Veverka Papoušková

BYSTRÉ HLAVY

PRO NEJMENŠÍ

KYTICE. Maminka dostala kytici. Které čtyři výřezy do obrázku nepatří?

PRO STARŠÍ

DOPLŇOVAČKA.

① ② ③ ④ ⑤ ⑥ ⑦ ⑧ ⑨ ⑩ ⑪ ⑫ ⑬ ⑭ ⑮ ⑯ ⑰ ⑱

- ① tlustokožec; ② pohyb vzduchu; ③ bratr Kaina; ④ otec domácky;
⑤ mužské jméno (22. května); ⑥ symbol křesťanství; ⑦ ženské jméno (24. května);
⑧ tvrdé černé dřevo; ⑨ obojživelník; ⑩ opak ke slovu **staří** (psáno pozpátku);
⑪ sivý; ⑫ nadšení; ⑬ bicykl; ⑭ horní končetina; ⑮ květina;
⑯ tábornický přístřešek; ⑰ mamčiná sestra; ⑱ konec modlitby

obrázky: <https://cz.pinterest.com/>

Klára Špunt Zelinková